

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **A. G.**, zast. Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2015, č. j. CPR-16714-2/ČJ-2014-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2017, č. j. 32 A 22/2015 – 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České Republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 9. 2014, č. j. KRPB-69678-25/ČJ-2014-060026-SV. Posledně jmenovaným rozhodnutím bylo rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatele a zároveň mu byla stanovena doba šesti měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel prokazatelně pobýval na území České republiky bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Nesprávnost rozhodnutí žalované spatřoval stěžovatel v tom, že mu bude správním vyhoštěním nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý a rodinný život. Krajský soud odkázal na § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), který koriguje povinnost rozhodnout o správním vyhoštění a je reflexí čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) garantující právo na soukromý a rodinný život. Soud také poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že dostane-li se nucené vycestování cizince do střetu s právem na rodinný a soukromý život, je potřeba vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Uvedená judikatura stanovuje několik kritérií, které je nutné zohlednit při posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

[3] Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí o správním vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na šest měsíců, nelze při posouzení zmíněných kritérií vnímat jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel sice pobýval na území České republiky dlouhodobě, nevytvořil si zde však žádné silné vazby. Z jeho vyjádření v průběhu správního i soudního řízení navíc plyne, že se po dobu svého pobytu zdržoval zejména v arménské komunitě. Zásah do rodinného a soukromého života spatřuje toliko ve vztahu k jeho otci a dalším členům arménské komunity. Soud nepovažoval omezení vazeb na tyto osoby po dobu šesti měsíců za nepřiměřené. Shledal, že tvrzené vazby nemohou představovat překážku pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Za srovnatelné ostatně považoval vazby, které má na území Arménské republiky, kde žije jeho matka, se kterou je pravidelně v kontaktu. Zdůraznil také, že institut správního vyhoštění ze své podstaty vždy představuje určitý zásah do soukromého či rodinného života. Takový zásah je ale přípustný, není-li natolik intenzivní, aby převážil nad zájmem státu na vyhoštění cizince, který pobývá na území České republiky neoprávněně a soustavně porušuje právní předpisy upravující podmínky pobytu cizinců.

[4] Dále se krajský soud zabýval zdravotním stavem stěžovatele, který má bránit správnímu vyhoštění. Zdravotní stav je bezesporu nutné zohlednit v řízení o správním vyhoštění. Této povinnosti správní orgány dostaly, nicméně neshledaly, že by v daném případě byl zdravotní stav natolik závažný, aby představoval překážku pro správní vyhoštění. Soud se s tímto závěrem plně ztotožnil. Odkázal na odůvodnění svého rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 56 Az 7/2015 – 34, který se týkal azylového řízení stěžovatele. V něm dospěl k závěru, že úvahy žalované o zdravotním stavu nevykazují žádné pochybení, přičemž vycházel z předložených lékařských zpráv a opatřil si informace o zdravotní péči v zemi původu.

[5] Soud následně posoudil, že stěžovatel má nepochybně zdravotní potíže, ty však nejsou takového charakteru, aby byl v jejich důsledku zcela odkázán na pomoc jiných osob. Nejedná se o stav ohrožující život. Je pohyblivý a nebyla mu doporučena žádná hospitalizace, lékařský zákrok ani speciální léčba. V průběhu správního řízení byl navíc schopen se osobně dostavovat ke správním orgánům a jednat s nimi. Zdravotní omezení se odráží především v tom, že není schopen si vlastní práci obstarat finanční prostředky. To nicméně není důvod bránící správnímu vyhoštění.

[6] Krajský soud nepovažoval za nezbytné zkoumat, zda se stěžovatel obrátí s žádostí o pomoc na matku či na jinou osobu, nebo zda bude svou situaci řešit jinak. Konstatoval také, že případný pokles životní úrovně v důsledku návratu do země původu není důvodem, pro který by mělo být upuštěno od správního vyhoštění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

pokračování

[8] Stěžovatel se domnívá, že jeho zdravotní stav je natolik špatný, že zakládá nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění. Popsal své zdravotní komplikace, které mají představovat překážku ve správním vyhoštění, a odkázal na lékařské zprávy, které krajský soud provedl jako důkaz. Následně uvedl, že z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu plyne, že správní orgán je povinen při rozhodování o správním vyhoštění posuzovat zdravotní stav cizince. Přestože doložil svůj zdravotní stav lékařskými zprávami, tak se správní orgány i krajský soud zabývaly pouze jednou diagnózou (chronický vertebrogenní bolestivý syndrom), jinými diagnózami (Forestierova choroba, Bechtěrevova nemoc) se nezabývaly. V tomto shledává pochybení, neboť nebyl v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“), zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bez jakéhokoli bližšího zdůvodnění správní orgány i krajský soud dospěly k závěru, že se o sebe dokáže sám postarat. Tuto skutečnost však nemohly objektivně posoudit. Bylo nutné ve smyslu § 50 odst. 3 spr. ř. v návaznosti na § 56 spr. ř. ustanovit znalce z oboru zdravotnictví, aby mohl být jeho zdravotní stav objektivně posouzen.

[9] Dále uvedl, že přestože mu nebyla doporučena speciální léčba či hospitalizace, je jeho onemocnění nevléčitelné a při léčbě lze pouze podávat tisíce léky. Navíc je pohybově omezen v každodenním životě a potřebuje pomoc jiných osob. Zde se o něj stará otec a jeho přítelkyně. V zemi původu však není nikdo, kdo by se o něj mohl postarat. Jeho matka, která tam žije, má sama zdravotní komplikace. Co se týká jeho účasti při úkonech před správními orgány, tak to mu nečiní problém, neboť pouze podává výpověď a nekoná žádné náročné úkony.

[10] Stěžovatel také namítl, že správní orgány i krajský soud nesprávně posoudily zásah rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Špatně posoudily jeho vazby k území České republiky, neboť nezkoumaly jejich intenzitu. V České republice žije od roku 2004 a má zde otce a arménské i české přátele, kteří mu finančně pomáhají, jelikož kvůli onemocnění nemůže pracovat. Navíc žije se svou přítelkyní, která je české národnosti. Jeho sociální vazby k zemi původu jsou v důsledku dlouhotrvajícího pobytu mimo území Arménské republiky trvale zprerušány. V zemi původu žije pouze jeho matka, jiné zázemí tam nemá. Není tam tedy nikdo, kdo by mu finančně pomohl.

[11] V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[12] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že neshledala ve svém postupu pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že správní orgány i krajský soud nedostatečně zdůvodnily, jak dospěly k závěru, že se o sebe dokáže sám postarat.

[15] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že

se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. V odůvodnění rozsudku jsou úvahy krajského soudu o zdravotním stavu stěžovatele jednoznačné a je z nich zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Své úvahy podrobně rozebral na straně šesté napadeného rozsudku. Zde také odkázal na svůj rozsudek ze dne 14. 4. 2016, č. j. 56 Az 7/2015 – 34, který se týkal stěžovatele ve věci udělení mezinárodní ochrany. V tomto řízení byl též namítán špatný zdravotní stav. Krajský soud poukázal na odůvodnění tohoto rozsudku, kde rozebral, proč ve správní úvaze žalované ohledně zdravotního stavu neshledal žádné pochybení.

[17] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[18] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že „*při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jebož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*“

[19] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy (blíže např. rozsudek soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015 – 34). To ostatně krajský soud shrnul na straně páté napadeného rozsudku. Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti (viz rozsudek soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 Azs 36/2017 – 33).

[20] V posuzované věci se správní orgány i krajský soud otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele z hlediska výše uvedených kritérií podrobně zabývaly. Hodnotily rodinné vazby, délku pobytu, zdravotní stav, závažnost protiprávního jednání, také ekonomické poměry a společenské a kulturní vazby ke státu původu. Tato kritéria posoudily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti.

[21] Ve svých rozhodnutích zhodnotily, že stěžovatel pobýval na území České republiky po dobu deseti let, z toho několik měsíců neoprávněně, čímž se dopustil vážného porušení veřejného zájmu. Doba jeho pobytu byla poměrně dlouhá, nicméně nevytvořil si zde rodinné a společenské vazby na takové úrovni, aby jejich přerušení po dobu šesti měsíců představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Na této skutečnosti nic nezměnil ani fakt, že mluví plynule česky. O jeho vazbách k zemi původu svědčí to, že tam má matku, se kterou je každý týden v kontaktu, nelze tedy hovořit o trvalém zprerhání vazeb. Z vedeného řízení vyplynulo, že se po dobu svého pobytu povětšinou pohyboval mezi občany své národní komunity. V České republice má otce, přítelkyni a přátele z arménské komunity. Neprokázal však, že by vazby na ně dosahovaly v případě přerušení intenzity nepřiměřeného zásahu.

[22] Námitku, že zde má přátele i mezi českými občany, stěžovatel uplatnil až v řízení před zdejším soudem. K takovéto nové skutečnosti však Nejvyšší správní soud nemohl dle § 109 odst. 5 s. ř. s. přihlížet.

pokračování

[23] Soud se ve výše uvedených bodech připojuje k posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ze strany správních orgánů a krajského soudu, a to tím spíše v situaci, kdy byla stížnostní argumentace v tomto ohledu toliko obecného rázu. S námitkou nesprávného posouzení intenzity jeho vazeb k České republice tak nelze souhlasit, neboť je zřejmé, že se touto otázkou i otázkou intenzity vazeb k zemi původu krajský soud i správní orgány podrobně zabývaly.

[24] K nesprávnému posouzení zdravotního stavu, které stěžovatel považoval za nejzávažnější důvod bránící jeho vyhoštění, je potřeba zdůraznit, že i tímto hlediskem se jak správní orgány, tak krajský soud detailně zabývaly. Povinností správních orgánů při rozhodování o správním vyhoštění, jak stanovuje § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, je posuzovat zdravotní stav cizince. V nynějším případě bylo této povinnosti učiněno zadost, neboť z obsahu správního spisu i obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění byl zjišťován jeho zdravotní stav ze dvou lékařských zpráv ošetřující lékařky MUDr. J. B. (ze dne 19. 11. 2013 a ze dne 14. 4. 2014), která provedla neurologické vyšetření. Ve vztahu k aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců je v dané věci podstatné, že z lékařské zprávy ze dne 14. 4. 2014 vyplývalo, že stěžovatel trpěl chronickou bolestí páteře, která však nevyžadovala větší terapii, byl také schopný chůze.

[25] Krajský soud pak otázku zdravotního stavu posuzoval na straně šesté napadeného rozsudku, kde se ztotožnil se závěrem správních orgánů a doplnil odkaz na odůvodnění svého rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 56 Az 7/2015 – 34, který se týkal azylového řízení stěžovatele. Závěry v něm uvedené vztáhl i k tomuto řízení. Posoudil, že v zemi původu je revmatologická i ortopedická zdravotní péče finančně i fakticky dostupná. Dále uvedl, že stěžovatel je pohyblivý a nebyla mu doporučena žádná speciální léčba, navíc byl schopen se sám dostavovat ke správním orgánům a jednat s nimi. Doplnil, že zdravotní omezení stěžovatele se odráží především v tom, že není schopen si zajistit finanční prostředky. Také konstatoval, že případný pokles životní úrovně v důsledku návratu do země původu není důvodem, pro který by mělo být upuštěno od správního vyhoštění. Při posuzování zdravotního stavu vycházel z kopií lékařských zpráv poskytnutých Ministerstvem vnitra, které byly vedeny v řízení o udělení mezinárodní ochrany stěžovatele (lékařské zprávy z oboru neurologie a ortopedie). Z nich vyplynulo, že trpí zdravotními potížemi, nicméně ty nejsou takového charakteru, aby v jejich důsledku byl zcela odkázán na pomoc jiných osob nebo byl v ohrožení života. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v případě stěžovatele není jeho zdravotní stav natolik závažný, aby mu neumožňoval podrobit se správnímu vyhoštění.

[26] K tomuto soud doplňuje, že výčet konkrétních zdravotních obtíží, kterými stěžovatel trpí (Forestierova choroba, Bechtěrevova nemoc) a kterými se dle jeho námítky měly správní orgány zabývat, bylo nutné namítat již v řízení před krajským soudem. Pokud tak v řízení o žalobě neučinil, tedy nenamítal ani jednu z uvedených nemocí, ani nijak nepolemizoval se závěry správních orgánů ohledně jeho konkrétních zdravotních komplikací, ač bezesporu mohl, a tuto námítku uplatnil až v řízení před Nejvyšším správním soudem, rozšířil důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních. Dle § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou takovéto důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač být uplatněny mohly, považovány za nepřijatelné.

[27] Dále bylo v kasační stížnosti namítáno, že nebyl v rozporu s § 3 spr. ř. zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tuto námítku stěžovatel uvádí ve vztahu k posouzení jeho zdravotního stavu.

[28] V souvislosti s § 3 spr. ř. je vhodné též odkázat na § 50 odst. 3 spr. ř., který s ním úzce souvisí. Z § 50 odst. 3 spr. ř. vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného

přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69).

[29] Jak již bylo výše popsáno, nahlédnutím do správního spisu soud ověřil, že správní orgány při posuzování zdravotního stavu vycházely ze dvou lékařských zpráv. Zprávu ze dne 19. 11. 2013 měl správní orgán I. stupně k dispozici ve stejný den, kdy byl sepsán protokol o vyjádření, tedy 17. 3. 2014. V tomto protokolu stěžovatel uvedl, že trpí nemocí páteře a popsal, s jakými omezeními je nemoc spojena. Omezení měla spočívat v tom, že se nemůže hýbat, ztrácí na váze a nemůže žít bez pomoci jiných osob. Také nemůže chodit na delší vzdálenosti a nosit si nákupy. Nemůže ani pracovat, takže se o něj finančně starají arménští přátelé. Na základě těchto tvrzení si správní orgán I. vyžádal aktualizaci této lékařské zprávy. Aktualizovaná zpráva ze dne 14. 4. 2014, ani původní zpráva uvedeným omezením neodpovídala. Ve zprávě ze dne 19. 11. 2013 bylo popsáno, že stěžovatel má omezenou hybnost, nedoporučovalo se pracovní zařazení ani fyzická námaha a prochladnutí. Bylo doporučeno vyšetření na ortopedii. Ve zprávě ze dne 14. 4. 2014 bylo popsáno, že se doporučuje další postup na ortopedii, i pro doporučení eventuálního pracovního zařazení. Nebyla nutná další terapie, pouze v případě bolesti páteře tišící léky. Stěžovatel byl schopný chůze. Uvedené zprávy tak nepotvrdily tvrzené zdravotní komplikace stěžovatele. Za této situace je zřejmé, že správní orgán I. stupně učinil vše nezbytné pro to, aby zjistil zdravotní stav stěžovatele. Pokud ten však se zjištěním nesouhlasil, bylo na něm, aby své tvrzené zdravotní komplikace prokázal (např. předložením jiné lékařské zprávy), neboť není povinností správních orgánů, aby hypoteticky domýšlely další zdravotní komplikace, kterými může dotýčný trpět, a opatřovaly si za účel jejich zjištění další lékařské zprávy. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti případu a povinnost uložená § 3 spr. ř. ani § 50 odst. 3 spr. ř. nebyla zanedbána.

[30] S předchozím také souvisí námitka, že správní orgány a krajský soud nemohly objektivně posoudit jeho zdravotní stav a měly ustanovit znalce z oboru zdravotnictví. Správní orgány i krajský soud disponovaly při svém rozhodování lékařskými zprávami, ze kterých nepochybně vycházely (viz body [24] a [25] tohoto rozsudku). Z jejich rozhodnutí je zřejmé, že se neřídily vlastním úsudkem, pouze na základě lékařských zpráv popsaly zdravotní stav stěžovatele a jeho schopnost se sám o sebe postarat. Vzhledem k tomu, že lékařské zprávy, které popisovaly i omezení vyplývající ze zdravotního stavu stěžovatele, nepotvrdily tvrzení stěžovatele, nepotřebovaly správní orgány k posouzení rozhodných skutečností další odborné znalosti. Na základě odborných zpráv, kterými již disponovaly, pouze popsaly jeho zdravotní stav.

[31] Jak se již vyjádřily správní orgány i krajský soud, stěžovatel není zcela odkázán na pomoc jiných osob, což ostatně plyne i z lékařských zpráv. Jeho námitka, že v zemi původu nebude nikdo, kdo by se o něj mohl postarat, neboť v každodenním běžném životě potřebuje pomoc dalších osob, tak není důvodná. V průběhu řízení, kromě pracovního omezení, nebylo potvrzeno, že by bez pomoci jiných osob nemohl fungovat. Pokud pak v kasační stížnosti polemizuje se závěrem krajského soudu ohledně jeho schopnosti účastnit se úkonů u správních orgánů, lze uvést, že tímto krajský soud pouze podpůrně doplnil závěry vyplývající z lékařských zpráv. Své odůvodnění týkající se jeho zdravotního stavu neopřel pouze o schopnost dostavovat se ke správním orgánům, ale vycházel z odborných zjištění.

[32] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že podobně jako správní orgány a krajský soud nikterak nezpochybnuje závažnost zdravotního stavu stěžovatele. Stejně tak nezpochybnuje komplikace způsobené v důsledku vydání rozhodnutí o vyhoštění. Jak však vyplývá ze správního spisu, v dané věci byly splněny zákonné podmínky pro vydání takového rozhodnutí.

pokračování

IV. Závěr

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[34] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé, kteří neměli v tomto soudním řízení úspěch, nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu